

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing on a balcony. The woman is wearing a purple dress and a necklace, and the man is wearing a dark blue shirt and blue pants. They are surrounded by white busts and a railing, with a mountain range in the background.

Michelle Smartová
Poslední
tři dny

 HARLEQUIN[®]
TM

MICHELLE SMARTOVÁ

POSLEDNÍ TŘI DNY

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

svět se mění nenápadně... Pokud jste jedna z mých věrných, které čtou mé knihy už celé roky a uvědomíte si to, budete se mnou určitě souhlasit. Napadlo mě to, když jsem tak uvažoval nad příběhy, které jsem pro Vás vybral tento měsíc. Dokážete si představit, že by před dvaceti roky byla hrdinkou mého příběhu černá židovka plánující oslavy Chanuky (Marcella Bellová: Jak odolat pokušení...)? Nebo že by bratr hlavního hrdiny žil už léta ve šťastném svazku se svým manželem (Michelle Smartová: Poslední tři dny)? Ale, jak už jsem napsal: svět mění. A opravdu jsem zvědavý, čeho se ještě dočkáme. Dorůstají nové generace čtenářek, které chtějí číst o svém světě, ne o světě svých maminek a babiček... A tak to má být! S tím „dřívějším“ světem z mých knih a tím jejich bude ale vždy představovat spojení to, že to nakonec dobře dopadne..., a láska!

A to je vlastně nejpěknější a nejdůležitější myšlenka tohoto mého malého novoročního poselství, jestli to tak můžu nazvat. Svět se mění, láska zůstává.

Tak si ji užijme!

S láskou

Váš Harlequin

Michelle Smartová

POSLEDNÍ TŘI DNY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Stranded with Her Greek Husband

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers, 2021

Překlad:

Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2021 by Michelle Smart

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě
jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez
souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna
práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-087-5 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-088-2 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-089-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Klidné vody Egejského moře, kterými vedla Keren Burridgeová svou třicet stop dlouhou plachetnicí jménem *Sophia* byly v naprostém protikladu s bouří, jež pomalu rostla v ní už od chvíle, kdy na obzoru spatřila ostrov Agon¹.

Ze zvyku pustila kormidlo, popadla tubu s opalovacím krémem a namazala si obličej a tolik kůže po těle, kam jen dosáhla. Na Bermudách se před časem spálila tak bolestivě, že teď už s sebou všude vozila tolik opalovacího krému, že by to stačilo na celé měsíce. V tomto ohledu se Keren rychle učila. Stačilo jí zažít bolest jednou, aby pak udělala cokoli, aby se jí příště vyhnula.

Dnes se jí ovšem vyhnout nemůže.

Lehký vánek jí pocuchal vlasy a opřel se do plachty a *Sophii* popohnal. Keren se zrychlil tep.

Začínaly být vidět známé obrysy. Agonský královský palác. Zříceniny dávného majestátního kláštera tři tisíce let starého. Kdysi je navštívila, v době, kdy byla přesvědčená, že tento ostrov bude už navždy jejím domovem.

Impozantní sněhobílá vila nad zálivem, do něhož měla

¹ Není to zdaleka poprvé, co máte možnost seznámit se s obyvateli ostrova a království Agon. Roku 2017 vyšla dokonce celá trilogie „Princové z ostrova Agon“ – *Sólo pro houslistku*, *Milenec s modrou krví* a *Království u nohou*. Ostrov Agon se ale objevuje i v dalších knihách autorky, z nichž některé dosud nevyšly česky. Poznámka redaktora.

POSLEDNÍ TŘI DNY

namířeno, už byla také zřetelná. Vycházející slunce tančilo po její fasádě a vila celá vyzývavě zářila.

Ona by klidně strávila celý zbytek života, aniž by na ni jedinkrát znovu pohlédla, jenže rozhodnutí, která učiníte zahlcení žalem, jsou rozhodnutí, s nimiž pak musíte žít po celý zbytek života.

Na levé straně okrouhlé, skalnaté zátoky bylo malé, zdánlivě přirozené molo. Kotvila tam jachta, kterou poznávala. Byla o něco větší než její plachetnice a byla používána jen na přepravu jejího majitele na jeho superjachtu, kotvící v agonské hlavní maríně.

Jakmile vplula do prostoru kotviště a upevnila loď, připnula si Keren svou malou ledvinku kolem pasu a pečlivě ustříhla pár růžových lilií, které s láskou pěstovala v květináčích.

S liliemi v ruce vystoupila bosá na molo.

Byl čas jít.

Molo končilo na dokonalé bílé pláži stejně krásné jako všechny ostatní, na nichž v posledních patnácti měsících jako mořský tulák zabloudila. Nohy se jí bořily do jemného, teplého písku, když kráčela ke oblázky vysypaným schodům nahoru k vile. Čím blíže ke schodům přicházela, tím těžší nohy měla a tím větší tíha se jí usazovala v hrudi.

Nahoře nad schody čekala široká kovová brána, která měla udržet případné nájezdníky venku.

Brána se automaticky otevřela, přesně tak, jak předpokládala. Každý její pohyb od chvíle, kdy vplula do zátoky, sledovala celá armáda bezpečnostních kamer. Ti, kteří je měli na starosti, věděli, že ji mají vpustit dovnitř bez jakýchkoli otázek. V tomhle Jannis slovo dodržel, když nic jiného.

Pozemky vily byly rozlehlé a pečlivě udržované. Keren zamířila po cestičce, která se vinula kolem bazénu, aniž by zpomalila. Odmítala dát prostor vzpomínkám.

V malé, oddělené části zahrady, jediném místě, které nebylo pod neustálým dohledem, rostla mladá broskvoň.

Za ty dva roky od chvíle, kdy ji tu zasadili, už hodně vyrostla a teď už byla dost velká, aby začala plodit. Byla dozrávajícími plody přímo obsypaná. Pod ní byl umístěný žulový náhrobek ve tvaru anděla s vyrytým jménem *Sophia Filipidisová*, jak v angličtině, tak v řečtině. Keren si klekla vedle něj.

Ve váze už tam byly čerstvé květiny a ona své lilie přidala k nim. Potom sklonila hlavu, zašeptala modlitbu za dušičku své dcerky a chvíli si s ní povídala. Vyprávěla jí o místech, která navštívila. O lidech, jež potkala. O novém jídle, které ochutnala. Povídat s ní tady bylo přirozené, přestože Keren nosila Sophii stále v srdci a ta tak vlastně prožívala všechno s ní.

Když jí všechno dovyprávěla, znovu se podívala na broskvoň. Vybrali ji spolu. V čínské tradici je broskvoň považována za strom života, broskve jsou symbolem nesmrtelnosti. Jejich dcera se nikdy sama ani jedinkrát nenadechla, ale v tomto stromě bude vzpomínka na ni žít dál.

„Věděl jsem, že dnes přijdeš.“

Kerenino bolavé srdce poskočilo a ona zavřela oči.

Neviděla svého odloučeného manžela už osmnáct měsíců, komunikovali spolu jen přes právníky.

Kdyby se ji pokusil vidět při jakékoli jiné z jejich návštěv tady, připomněla by mu jejich dohodu, jeho slib, že sem může přijet kdykoli bude chtít a truchlit tu v klidu a o samotě.

Keren se zhluboka nadechla, vstala a otočila se k němu.

„Ahoj, Jannis.“

Pronikavě modré oči se střetly s jejíma a jí se srdce rozbušilo rychleji. Náhle měla sevřené hrdlo.

Jeho široká ramena se ztěžka zvedla a zase spustila a pak se Jannis postavil vedle ní.

Chvíli tam jen mlčky stáli. Potom ucítila na ruce teplý dotek a podvědomě povolila prsty, aby s nimi mohl proplést svoje a na okamžik tak sdílet společný zármutek.

Byl to jejich první dotek od chvíle, kdy spolu poprvé

stáli na tomto místě a loučili se se svým dítětem. Kdyby Sophia přežila své narození, dnes by měla druhé narozeniny.

Keren oplatila Jannisovi stisk a pak jemně ruku vyprostila a objala si rukama paže. „Jak ses měl?“

Jannis cukl hlavou. „Dobře. A ty?“

„Dobře.“

„To je fajn.“

Další ticho.

Kdysi jejich rozhovory plynuly s takovou lehkostí, ale to už je dávno.

Keren o krok ustoupila. „Já už půjdu.“

„Dáš si něco k pití?“

Keren pevněji stiskla prsty na pažích. „Myslím, že to není dobrý nápad.“

„Rád bych s tebou něco probral.“

„Prober to s právníkem.“ Stejně jako to dělal od chvíle, kdy ho opustila.

„Ne všechno se dá zařídit přes právníka.“ Jannis si vrazil ruce do kapes. „Zdrž se na chvílku. Dej si se mnou oběd. Promluvíme si. A pak ti podepíšu ty papíry.“

Keren se k němu prudce obrátila. Už tři měsíce čekala na to, až Jannis podepíše potřebné dokumenty a dokončí tak jejich rozvod a jejich finanční vyrovnání.

„Ty je máš tady?“ zeptala se.

„Zamčené v sejf.“

Vážně by to mohlo být tak snadné? Jeden rozhovor a pak bude konečně všechno uzavřené? Možná se ho dotkla vážnost toho dne nebo už ho znudilo si s ní pohrávat.

Během těch uplynulých osmnácti měsíců se Jannisova původní velkorysost, kterou jí slíbil, postupně vytratila.

Přijala jeho původní návrh bez jakýchkoli námitek, ale on změnil názor a nabídl jí polovinu. A pak polovinu z té poloviny. A znovu totéž.

Zámeček v Provinci a dům v Milánu, aston martin, maserati... tím vším jí zamával před nosem jen proto, aby jí to později zase sebral.

To, co teď zbývalo, byl jen zlomek původní nabídky a jí by bylo fuk, kdyby stáhl i to. Nebojovala s ním. Dokonce ani když ji její právník prosil a vysvětloval jí, že podle zákona má nárok na mnohem, mnohem víc.

Keren nechtěla bojovat a bylo jí jedno, že bude mít Jannis pocit, že vyhrál. Nezáleželo jí na tom, na co má oficiálně právo. Byli svoji jen čtrnáct měsíců, Nechtěla od Jannise nic jiného než možnost navštěvovat hrob jejich dcery.

„Dobře. Promluvíme se.“ Keren upírala oči na náhrobek. „Ale ne dnes,“ dodala tiše. Dnes je Sophiin den, den truchlení.

Jannis to buď cítil stejně, nebo to alespoň chápal, protože přikývl. „Zůstaň přes noc v maríně a setkáme se na snídani na terase vedle bazénu.“

„Dobře.“

„Máš s sebou jídlo, nebo ti mám poslat oběd a večeři?“

„Mám své zásoby, ale děkuju za nabídku.“ Možná vážně trochu změkl. Možná je ten rozhovor nabídkou smíru. Možná se chce omluvit...

Keren se smutně pousmála. Jannis se nikdy v životě za nic neomluvil.

Jannis znovu kývl. „Uvidíme se ráno.“

Keren počkala, než zmizel z dohledu, a pak se vydala zpátky do zátoky.

Keren byla právě na palubě *Sophie* a vypouštěla vodu z podomácku vyrobené improvizované pračky, když si všimla pohybu na pláži.

Určitě nejde za mnou, pomyslela si, domluvili se přece až na ráno. Ale je to Jannis, připomněla si v duchu. Muž, který mnohokrát prokázal, že jeho slovo platí asi tak dlouho, jako vydrží čokoláda na slunci.

Vešel do vody a ona ho ze všech sil ignorovala.

Zavřela kohoutek a přendala vyprané prádlo do plastového koše.

Ačkoli byl od ní dost daleko, cítila se obnažená. Když

se vrátila na loď, převlékla se z jednoduchých letních šatů do žlutých dvojdílných plavek a malého sarongu, který si uvázala kolem beder a který jí stěží zakrýval zadek.

Pocítila nával tvrdohlavé rozhodnosti. Během jejich krátkého manželství se až příliš často převlékala ze svého oblečení kvůli Jannisovu „tohle není příliš vhodné pro to, kam jdeme, *glyko mou*“.

„Co to děláš?“

Nebylo jí jasné, proč vždycky nadskočí, když se ozve jeho hlas, přestože ho po očku sleduje a dobře ví, že připlaval k lodi.

„Věším prádlo.“

„Ty tam máš pračku?“

Keren poplácala barel, přeměněný na pračku.

„To je tvoje pračka?“

„Jo. Na dně má pár oblázků. Stačí přidat oblečení, prášek a vodu a vyplout na moře. Pohyb ve vlnách způsobí, že to funguje jako pračka a oblečení je čisté a voňavé.“ Nechtěla takhle plácát, to dělaly ty nervy. Vždycky, když byl poblíž, tak znervózněla.

„Nebylo by jednodušší si prostě pořídít normální pračku?“

„To tedy pochybuju. Zabere příliš mnoho prostoru a spotřebuje moc elektřiny. Na moři navíc není moc opravářů pro případ, že by se rozbila.“

Jannis moc přesvědčeně nevypadal.

„Můžu na palubu?“ zeptal se.

Keren se zhluboka nadechla, aby se udržela v klidu.

„Domluvili jsme se, že si promluvíme zítra.“

„Já vím, ale zajímá mě, jak žiješ. Nezdržím se dlouho.“

Keren si řekla, že ho vždycky může shodit přes palubu, kdyby jeho návštěva začala být příliš dotěrná. Neochotně se pousmála a hodila mu nejbližší provazový žebřík.

Jannis naprosto bez námahy vylezl nahoru a pak stál na palubě, kapala z něj slaná voda, drobné potůčky mu stékaly po tmavém porostu svalnatého, bronzového

hrudníku a dál přes ploché břicho k okraji černých plaveckých šortek.

Keren se odvrátila, popadla tričko, naklonila se přes zábradlí a začala ho ždímat, aby se nemusela na Jannisovo téměř nahé tělo dívat. Nebylo pro ni žádnou novinkou, že má úžasné tělo. Byla za něj vdaná, prokristapána, spali spolu v jedné posteli téměř každou noc od chvíle, kdy se potkali...

Nebyla dost rychlá, aby ty vzpomínky zahнала, než jí pánví projede nával horka. Instinktivně se chytila zábradlí, o něž se opírala.

Jeho hluboký hlas se jí ozval blízko u ucha. Příliš blízko. „Můžu ti pomoci?“

Keren ustoupila o krok do strany. „Ne, díky.“ Trhla hlavou směrem ke kabině. „Jdi si to tu prohlédnout.“

Prohlédni si to tu a jdi.

„Nechceš, abych napřed trochu oschl?“

„Je to loď. Mokro je tu pořád. Jen si nikde nesedej.“

Jannis pokrčil rameny. „Je to tvůj domov.“

A zmizel uvnitř.

Keren se trochu uvolnila. Nadechla se a pak pokračovala ve ždímání a všela vyždímané prádlo na přípravnou šňůru.

Ve dveřích do kabiny se objevila Jannisova hlava. „Máš tu i troubu.“

„Mám.“

Zatvářil se, že to na něj udělalo dojem a znovu zmizel.

Ne ale na dlouho. „Máš dokonce i ledničku.“

„Páni. Toho jsem si nevšimla.“

Blýskl na ni úsměvem a znovu se vytratil.

Mezi prádlem, které Keren potřebovala pověsit, bylo i její spodní prádlo. Při pomyslení na to, že ho Jannis uvidí viset na šňůře, by s ní nemělo nic dělat, ale jako by se v ní všechno stáhlo. Ale je to jen spodní prádlo, ne? Všichni – nebo skoro všichni – ho přece nosí. Není to nic, za co by se člověk měl stydět.

Nemohla se ale ubránit vzpomínkám na to, kolikrát ho z ní stahoval právě on. Někdy i zuby.

Bylo to pomyšlení, že Jannisovi bude připadat ošklivé a nepřitažlivé, co ji nakonec přimělo ho pověsit a neschovávat ho. Komu záleží na tom, co si Jannis myslí? Jí tedy už rozhodně ne.

Už měla prádlo všechno pověšené, ale Jannis stále ještě zkoumal loď. Nebyl důvod, aby mu to trvalo tak dlouho.

„Už jsi skončil?“ zavolala dolů do kabiny. Nehodlala se tam s ním mačkat v tak malém prostoru.

„Jen nám dělám kafe,“ houkl zpátky.

Keren zaskřípala zuby a zhluboka se nadechla. Dnes se nebude vztekat. „Říkal jsi, že je to jen na chvílku.“

Jestli ji slyšel, ignoroval ji. Za chvílku se ale ozval znovu. „Je to instantní kafe slazené?“

„Ne.“

„Nemůžu najít cukr.“

„Řekla jsem, že se smíš porozhlédnout, ne to tady prohledávat.“

„Jak mám najít cukr, když ho nesmím hledat?“ pronesl tak nechápavým tónem, že měla chuť po něm něco hodit.

„Je ve skřínce vedle lednice v modro-bílém balíčku s nápisem *cukr*... Už jsi vůbec někdy dělal kafe?“ Jannis pocházel z rodiny s kořeny hluboko v agonské minulosti, z rodiny, která byla považována za aristokracii, z rodiny, která brala agonskou královskou rodinu jako své blízké přátele. Sám Jannis chodil do stejné internátní školy jako král a dva jeho mladší bratři, i když o pár let později. Vychovali ho v nezměrném bohatství a on dosáhl třicet čtyř let věku, aniž by musel doma na cokoli být jen sáhnout.

„Nemůže to být tak složité.“

Kdyby Keren znovu zaskřípala zuby, mohla by si je rozdrtit na prach, takže se zaměstnala natahováním plátěné stříšky nad malým stolkem na palubě. Pak se posadila na jednu z lavic.

Se zděšením si uvědomila, že se jí klepou nohy,

a položila si dlaně na stehna ve snaze své pocuchané nervy uklidnit.

Žal, který pocítila v plné síle u dcerčina hrobu a vědomí, že i Jannis musí dnes cítit smutek silněji než jindy, trochu změkčily dopad jeho přítomnosti na její lodi, ale přesto se necítila dobře. Myslela si, že bude mít den na to, aby se připravila, že ho znovu uvidí, a teď by se nejradši schoulila do klubíčka a otočila se k celému světu zády. Neměla by se tak cítit. Měl by jí být ukradený.

Ale za to může to překvapení, navíc po tak dlouhé době. Když se konečně vynořil na palubu, sklonil se, aby prošel pod šňůrou s prádlem a posadil se u stolku, všechno se v ní sevřelo.

Postrčil k ní hrnek s kávou a pobaveně potřásl hlavou. „Jak můžeš žít v tak stísněném prostoru?“

„Stačí mi to.“ Keren se zadívala na klidnou mořskou hladinu, bála se mu podívat do očí, aby v nich neviděl ty bolestné emoce, jež v ní rostly.

„To můj člun je větší než tohle.“ Myslel tím jachtu, kotvící vedle *Sophie*. Keren měla k dopravě na břeh kajak. Mohla zakotvit na moři a v kajaku pádlovat na pláž, žádné zdržování.

Pravá noha se jí začala znovu chvět, tak rychle zkrřížila kotníky, aby to nějak zastavila. „Já dávám přednost praktičnosti před okázalostí.“

„Slyším snad nějakou narážku?“

„Naneštěstí ano, takže myslím, že bude nejlepší, když si vypiješ to kafe a půjdeš. Dneska se s tebou vážně nechci hádat.“ Alespoň měla pod kontrolou svůj hlas, to ji trochu uklidňovalo.

„Já se taky nechci dneska hádat, *glyko mou*.“

„Tak mi udělej laskavost a vypij si to kafe potichu.“

Jannis zvedl hrnek k ústům a opatrně ochutnal. Okamžitě vyprskl. „*Theos*, to je hnus.“

Keren vzala rozechvělou rukou hrnek a upila z něj. Káva byla trochu silnější než obvykle, ale šlo to. „Je v pohodě.“

POSLEDNÍ TŘI DNY

„Je rouhání nazývat tohle kávou.“ Janis znovu usrkla, aby se přesvědčil, že se mu to nezdálo. „Už chápu, proč tomu říkají rozpustná káva. Veškerá chuť se někde cestou rozpustila.“

„Tak proč nejdeš domů a nepožádáš někoho z personálu, aby ti udělal pořádnou?“

„Už brzy. Tvoje lednička a skříňky jsou skoro prázdné. Co budeš večerjet?“

„Jídlo ze špajzky.“

„A ta je kde?“

„Copak, chceš říct, že jsi neobjevil všechna tajemství mé ošuntělé loďky?“

„Mám se podívat znovu?“

„Ne. Špajzka je pod schody na přídi. A jestli to nebudeš dopíjet, můžeš jít. Jestli budeš, vypij to a běž.“

„Ty chceš, abych odešel?“

„Ano. A jestli se vrátíš dřív než zítra ráno, odjedu já.“

„A přijdeš o náš rozhovor?“

„To ty si chceš promluvit, ne já.“

„Jestli si nepromluvíme, nepodepíšu ty papíry.“

„A ty myslíš, že mi na tom záleží?“

Jannis měl v hlase náhle led. „Já myslel, že se nemůžeš dočkat, až budeme rozvedení.“

Keren se nějak podařilo udržet hlas pod kontrolou. „Pro mě čím dřív to bude, tím líp, ale jestli to bude později, tak to prostě bude později.“

„Můžu to zdržovat donekonečna.“

„To můžeš,“ přisvědčila s ledovým klidem, který vůbec neodpovídal tomu, jak se cítila. „Ale jestli to nepodepíšeš, domůžu se rozvodu podle agonského práva.“

„Za deset let.“

„Osm a půl,“ opravila ho. „Žijeme odděleně už osmáct měsíců.“

Vzali se na Agonu a strávili na něm své krátké manželství – a podle místních zákonů může člověk, jehož choť se rozvést odmítá, dosáhnout rozvodu až po deseti letech odloučení.